

Arnhild Maria Poulsen:

Letur dyrnar upp fyri heimleysum føroyingum

Eg hopi, at onkur setur seg í samband við meg, og at eg fái hjálpt onkrum í neyð. Tey skulu vera hjartaliga vælkomin, sigur Arnhild Maria Poulsen úr Oyndarfirði, sum alment hevur boðað frá, at hon letur húsini upp fyri fólki, sum hava tørv á bústaði

ANNIKA KUNOY IM

ANNIKA@SOSIALURIN.FO

Fyri á leið einari viku síðani skrivaði Arnhild Maria Poulsen úr Oyndarfirði soleiðis á Facebook:

“Hey øll somul. Eg fá ilt fyri hjartað at síggja so nógv fólk leita eftir onkrum at búgva í. Eg fari at opna hurðina og bjóða onkrum einligum foreldrum við børnum stovuna hjá mær. Eg taki onki í leigu, men kanska eitt oyra í olju. Stovnan hevur duplutsong, eina stóra hjørnasofu og stólar. Tit mugu gjarna hava djór”

Arnhild Maria Poulsen hevur sjálv roynt at staðið uttan bústað, tá hon og fyra børn hennara fyri skjótt tveimum árum síðani vórðu noydd at flyta út úr bústaði sínum vegna blámusopp. Støðan var tá so ring, at Arnhild Maria búði í bilinum í hálvanannan mánað.

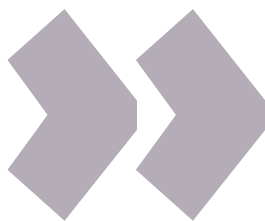
– Blámusoppur var í húsunum, sum vit búðu í, og vit gjordust øll so sjúk av soppinum, at vit vórðu noydd at flyta út. Eg hevði onga staðni at fara, og tí búðu vit í bilinum í hálvanannan mánað, sigur Arnhild Maria, sum tá hevði fyrireikað seg til at flyta av landinum, so hon og børnini kundu fáa tak yvir høvdið.

Tá var yngsta dóttir hennara 15 ár, og Arnhild Maria royndi at verja hana við at senda hana á summarlegur og annað hetta tíðarskeiðið. Tann elsta fór til familju at vera, men ikki var gjørligt hjá teimum øllum at gista hjá fólki. Meginpartin av tíðini vóru Arnhild Maria og tann næstýngsta dótturin í bilinum.

– Av og á fóru vit á okkurt gistingarhús at sova og at vaska okkum, men tað kundu vit ikki gera ov ofta, tí tað varð ov kostnaðarmikið, sigur hon.

– Tað var í evstu stund, at eg fekk hesi húsini, sum vit nú búgva

í Oyndarfirði. Eg hevði ikki nógv ogn, tí tað mesta varð oyðilagt av soppinum. Eg hevði fyrireikað flytingina, fingið keypara til bilin og manglaði bara at keypa ferðaseðlarnar, sigur hon.

Onki verður gjørt við stóra bústaðartrupulleikan. Ístaðin fyri at byggja bíligar bústaðir, so raðfesta tey, sum sita við valdinum, at byggja tunlar. Fólkið hevur ein annan tørv

Tá Arnhild Maria stóð í hesi støðuni fyri ikki so langari tíð síðani, var tað yngsta barnið hjá henni 15 ár. Hon greiðir frá, at hevði hon havt smábørn og staðið í líknandi støðu í dag, so hevði hon ikki ivast í at farið av landinum.

– Ein slík støða slítur fólk upp. Vit vóru øll strongd og enntá hundurin merkti, hvussu spent og trytt vit vóru hesa tíðina, sigur hon álvarsom.

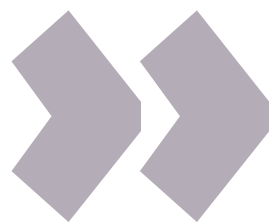
Ov lítið verður gjørt

Arnhild Maria Poulsen ilskast inn á politikarar, sum raðfesta tunlar og aðra bygging, men sum ikki síggja stóru neyðina, sum fleiri føroyingar dagliga eru í.

– Tá eg var heimleys, ringdi eg til allar kommunurnar í Føroyum, skrivaði til politikarar og løgtingsfólk og spurdi meg fyri allastaðni. Ongin fekk hjálpt mær. Eg fór eisini til tey smáu økini og minnst serliga ein túr til Sandoyinna við børnunum, har eg fór fyri at tosa við kommununa, um tey ikki høvdu onkran bústað til okkara, sigur hon.

Hon ilskast inn á myndugleikar og politikarar, ið onki gera við trupulleikan og ikki svara teimum, sum skríggja eftir hjálp.

– Onki verður gjørt við stóra bústaðartrupulleikan. Ístaðin fyri at byggja bíligar bústaðir, so raðfesta tey, sum sita við valdinum, at byggja tunlar. Fólkið hevur ein annan tørv, staðfestir hon.

Eg veit, at mong mangla bústað og eitt pláss at vera. Enn havi eg ongan fingið inn at búgva, og eg haldi, at tað er tí, at fólk skammast, men tað haldi eg ikki, at tað er nøkur orsök til

Ikki rúm fyri øllum í samfelagnum

Hon greiðir frá, at í eini slíkari støðu kennist tað, sum ein ikki passar inn í samfelagið.

– Soleiðis kendist tað. Eg var bara til problemir, og samfelagið var for lítið til mín, staðfestir hon.

– Tað er keðiligt, tá ein hevur arbeið og galdið skatt, sum øll onnur, og kortini endar í eini slíkari støðu. Tá kennist tað, sum leggur samfelagið onki í teg, ella hvussu tú livir. Tað er ikki pláss fyri øllum í samfelagnum, staðfestir hon.

Hon sigur, at hon hugsar sera nógv um tey, sum eru í eini støðu, har tey ongan bústað hava. Tað er ikki ein ynskilig støða, og tí valdi hon at leggja uppslagið á Facebook, har hon bjóðaði stovu sína til onkran, sum er í trongstøðu. Enn er ongin fluttur inn í stovuna hjá Arnhild Mariu, og hon vónar, at orsøkin ikki er stoltleiki. Tí, sigur hon, at ein skal ikki vera ov stoltur til at takka ja til hjálpina, sum verður einum boðin.

– Eg veit, at mong mangla bústað og eitt pláss at vera. Enn havi eg ongan fingið inn at búgva, og eg haldi, at tað er tí, at fólk skammast, men tað haldi eg ikki, at tað er nøkur orsök til, sigur hon.

– Eg hopi, at onkur setur seg í samband við meg, og eg fá hjálpt onkrum í neyð. Tey skulu vera hjartaliga vælkomin, leggur hon afturat.

Nógv hús tóm kring landið

Sum teimum flestu kunnugt, so standa fleiri hús tóm kring landið. Arnhild Maria heldur, at kommunurnar áttu at tikið ábyrgd og møguliga keypt summi av hesum húsunum við tí endamáli at leiga tey út. Hon heldur, at tað verður ein trupulleiki, tá allar leiguíbúðir í kommununum skulu vera kostnaðarmiklar marglætisíbúðir.

– Tað er ikki neyðugt, at alt er so fint. Fólk hava eisini áhuga í vanligum húsum og íbúðum.

– Hví kunnu kommunurnar ikki taka ábyrgd og keypa bíligar bústaðir uttan ta risastóru investeringina, spyr hon.